

ÜNİVERSİTE EĞİTİMİ; UMULAN/BULUNAN ve SORUNLAR

UĞUR ATEŞ KOÇ

Çukurova Üniversitesi Elektrik-Elektronik Mühendisliği Öğrencisi

Üniversite hayatından ve onun kendi varlığının sonuçları olarak da sorunlarından bahsetmeden önce bir üniversite tanımlamasına, bir imgeye ihtiyacımız var. “Üniversite ama kimin için ne için ve nasıl bir üniversite ?” sorusunun cevabıdır burada ihtiyacımız olan.

Doğrudan iki seçenekle karşı karşıyayız.

Bunlardan ilki üniversiteleri tüm yetki ve hakların piyasaya devredilme mecburiyeti mantığıyla, üniversiteleri sermayenin arka bahçesi olarak gören bir fikriyattır. Türkiye'nin 1995'de imzaladığı ve o zamandan beri genişletilme çalışmalarının sürdüğü MAİ ve GATS anlaşmalarıyla kesinlikle serbest piyasanın kollarına devredilmesi kararlaştırılan sektörlerin hiç şüphesiz ilkleri arasında yer alıyor. Bu model ülkemizde kısmen uygulamaya konulmuş ve yapılacak yasal düzenlemelerle tasarımın kalan kısımları da yerine oturtulacak gibi görünüyor. Araştırma-geliştirme çalışmalarına büyük bütçeler harcamak istemeyen sermaye üniversitelerde küçük harcamalar (üniversite-sanayi ortak araştırma merkezleri vb.) yaparak onları kendi bünyesine dahil edebiliyor. Ve pek tabii ki üniversitelerin işleyişleri de bu gidişata paralel çalışıyor. Rektörler patron, üniversite yönetimleri de şirket yönetimleri gibi işliyor. Üniversitelerin mali özerkliğe sahip olabileceği söylemleri alıp başını giderken idari anlamda tutukluluk hali devam ediyor. Üniversitenin mali özerkliği demek kendi maddi kaynaklarını kendisinin yaratma özgürlüğünün olması demek. Bu özgürlük ise ürünlerini pazarlaması yani piyasalaşması anlamına geliyor. Üniversitelerin yegane ürünleri olarak da pazarlanan kimler olduğu son derece açık.

İkincisi doğrudan üretim ve yönetim mekanizmasının önemli bir aracı ve parçası olarak, toplum ve insanlık çıkarları için pozitif bilim ve düşünce üretebilen, fıkırsel anlamda yapıcı onarıcı, paylaşımcı bireyler yetiştiren bir üniversite tanımlaması. Böyle bir yapının da işleyiş olarak tam demokratik, politik hegemonyalar altında kalmayan ve idari anlamda özerk, temsiliyet ilişkilerini öğrenci-öğretim elemanı-üniversite çalışanlarının her birinin özgür katılımları üzerinden kuran ve işleten bir mekanizmaya sahip olması gerek ve şarttır.

Yazının giriş kısmındaki bir numaralı üniversite tanımlaması aslında genel bir bakışla bugün yüz binlerce insanın yaşam alanı haline gelmiş olan yurdumuz üniversitele-rinin profili ve/veya gelecekteki halidir. Ancak bu sorunların detayları ve bunların temel sebeplerini de göz önünde bulundurmadan bir alternatif üretme şansımız da bulunmamaktadır.

Bu sorunlar temel başlıklara ayrılırsa tahlil yapma şansımız artacaktır. İki temel ayırım yapma olanağına sahibiz. Bunlardan birincisi, üniversitelerin bilim üretememe soru-nundan öğretim mantığına/ yapısına, akademisyen kadrolarından müfredatlara kadar çok genel ve teknik konuları içeren akademik sorunlar ve bir diğeri de üniversitede yaşama/yabilme ayırımını ortaya çıkaran sosyal ve ekonomik sorunlardır.

AKADEMİK SORUNLAR

Okullardaki akademik sorunların başında hiç şüphesiz sayı ve nitelik olarak kad-ro yetersizliği geliyor. Türkiye’de üniversiteler ciddi anlamda bilim üretememe sorunuyla karşı karşıyadır. Aynı zamanda akademik eğitim de bireyleri eğitim aldıkları branşta yetkin hale getirememe sıkıntısı yaratmaktadır. Mezun olan bireylerde genel olarak” bir an önce iyi maddi getirisi olan bir işe kapağı atma” mantığı hakim duruma gelmiştir. Üniversitede akademik hayata devam etmek cazibesini büyük oranda yitirmiş bu seçenek artık bireyin mezuniyet sonrası belisizlik evresini uzatma yolu olmaya başlamıştır. Tabii ki bunun temel sebebi öğretim görevlilerinin çalışma ve araştırma şartlarının iyi olmamasıdır. Üniversite hocaları zamanlarını ve enerjilerini bilimsel araştırma ve çalışmalarına verebilme şansına sahip değildirler. Diğer taraftan ekonomik sıkıntılar ve akademik protokol -prosedürlerin içinde boğulan bu insanlar yüzlerce kişilik sınıflarda ders verirken de pek verimli olamamaktadır.

Nitelikli kadro yetişmemesinin asıl kaynağı da bu verimsiz eğitim sistemidir. Bir üniversite yüksek lisans öğrencilerini seçerken onlara hiçbir zaman öğretmediği

bilgilerden sınav yapabiliyorsa buradan, ya başka üniversitelerde bu eğitimi almış öğrenciler yüksek lisans yapar ya da öğrenciler bizim verdiğimiz eğitimin yetersizliğinin farkına varıp bu sürede kendini farklı bir şekilde eğitmelidir görüşü çıkar. Bu ise üniversitelerin ciddi bir açmazı olarak göze batmaktadır.

Kadro sayısındaki eksiklikler ve sayı olarak zaten yetersiz olan öğretim görevlilerine görevleri haricindeki bir yığın sorumluluğun yüklenmesi de ayrı bir sorundur. Bütçelerden eğitime (ve dolayısıyla üniversitelere) ayrılan paylar yüzde birler civarında dolaştığı için bölümler de yeterli sayıda araştırma görevlisi kadrosu açamamakta, asıl işleri araştırma ve projeler olan asistanlara laboratuvar derslerine girme, sınav kağıtları okuma, sınav görevlisi olma gibi bir yığın işi yüklemektedirler. Bu ise Türkiye’de 60 öğrenciye bir araştırma görevlisinin düştüğü bir ortamda, öğrencilerin derse girip çıkmayı üniversitede okumak sandıkları bir anlayışın doğmasına sebep oluyor.

Akademik işleyişin hocaların insafına kalmış bir şekilde bilimsel eğitim tekniklerinden ve bu alana yönelik çalışmalardan uzakta gidiyor olması, bilim dallarında yenilenen teknolojinin takip edilmemesi ve haliyle de öğrencilere aktarılamaması, laboratuvar imkanlarının maddi sıkıntıların gölgesinde kalması da sistemi kilitliyor.

Gidişatın böylesine “iç açıcı” olduğu bir durumda kariyer sahibi yetkin bilim adamlarının da daha iyi çalışma ve araştırma imkanları sağlayan vakıf üniversitelerini tercih etmeleri pek de garipsenecek bir durum olmuyor.

Öğretim elemanlarındaki altyapı eksikliği de akademik sorunları artırmaktadır. Ülkemizde her alanda yaşadığımız bir takım sorunlarsa bu konuya temel oluşturmaktadır. Bunların başında yüksek lisans ve doktora öğrencilerinin seçimindeki subjektif yaklaşımlar ve politik kadro oluşturma çabası geliyor. Bugün filanca üniversitede şu fikir falanca üniversitede bu siyaset etkili ve hakimdir durumları, üniversitelerde siyaset üretilmesinden çok oralardaki politik hegemonyaların aktivitesini yansıtmaktadır. Aslında bu da üniversitemizin nasıl bir yapıyla işlediğini (veya işleyemediğini) yansıtmaktadır. Hükümetlerin ve askerlerin YÖK üzerindeki ve dolayısıyla üniversiteler üzerindeki etkilerinin doğal sonuçları olarak açığa çıkıyor tüm bunlar.

Üniversite mezunlarının yalnızca okullarında aldıkları eğitimle iş ve bilimsel çalışma yapmaya yeterli bilgi donanımından çok uzak olmaları da her şeyden önce üretim mekanizmasına vasat ve verimsiz bireyler olarak başlangıç yapmalarına böylelikle doğrudan bir sömürüye tabi kılınmalarına sebep oluyor. Bu bireylerin sonrasında akademik hayatlarına üniversitelerde devam etmeleri durumunda ise bu birikim-

sizliğin uzantısı onların altyapıları eksik öğretim elemanları olmaları durumunu getirmesiyle karşı karşıya kalıyoruz.

Eğitim daha önce ki evreleriyle son derece yakın ve önemli ilişkiler ve bağlar içeren bir bilimdir. Üniversiteden geriye doğru atılacak adımlar aslında liselerden ilköğretimden hatta okul öncesi aileden alınan eğitimden başlayan bütünlüklü bir sorunlar yumağına işaret etmekte. Türkiye’de eğitim öğretim bir bütün olarak alınıp buna ilişkin tahliller yapılmadığı için üniversiteler de reform adına yıllardır değişiklikler yapıla yapıla bir çıkmaz batağa dönüşmüş veya dönüştürülmüştür.

Ders anlatım yöntemleri akademik dil ve verimli\sizlik olgularının da akademik sorunların incelenmesi sırasında önemli bir paya sahip olduğu aşıkardır. Gerek öğrenci öğretim görevlisi arasında gerekse öğrencilerin kendi aralarında mutlak bir iletişim kopukluğu olduğu çok açıktır. Hocanın derse girip konu anlatıp çıkması, öğrencilerinse çoğu zaman devamsızlık haklarının dolmaması için katıldıkları, sözlü iletişimden çok uzak sıkıcı bir konferans havasında geçen bir bilim eğitimine tabi tutuluyoruz ne yazık ki. Öğrencilerin derse katılımı onlar için bir yerden sonra eziyet haline geliyor ve bu aslında öğrencilerin isteyerek girmiş oldukları bölümlerden ve mesleklerinden bile soğumasına, araştırmak, öğrenmek ve üretme kaygısından uzaklaşmalarına sebep oluyor.

Üzerinde yıllardır şiddetle ısrar edilen ve uygulanmasına devam edilen yabancı dilde eğitimse üniversitelerin kanayan yarası olmaya devam ediyor. Yabancı dilde öğretim, bilimin üretim ve öğretiminde verimsizliği tartışılan bir uygulamadır. Yabancı dil öğrenmek günümüz koşullarında her ne kadar bilişim çağının yaşamsal bir ihtiyacı olsa da bilim ve öğretimde odaklanılması gereken bir hedef olamayacağı da ortadadır. Bilim ve öğretimin en temel hedefi “düşünme yeteneklerini” geliştirmektir. Fakat yabancı dilde öğretim düşünme sürecinin hammaddesi anadili yadsıdığı için düşünme yeteneğinden çok ezber yeteneğini kullandıran zihinsel hamallığa sebep olur. Eğitim ve öğretimin temel unsuru olan iletişim sürecini de zayıflatarak, bilim ve öğretimin ihtiyaç duyduğu ifade ve anlama becerilerini köreltir, düşünmeden başlayarak, konuşmaya, dinlemeye, okumaya bilimin her alanında çeviri sürecine mecbur bıraktığı için büyük bir zaman ve emek kaybına yol açar. Aynı zamanda dışardan gelen ders kitapları, öğretmen kadroları ile öğretimin maliyetini de artırdığı gibi basın yayın ve günlük yaşamın içine sızarak kültürel yozlaşmamızın da asıl nedenidir. Bilim ve öğretimde her anlamda verimsizlik yaratan yabancı dilde öğretim sistemi yerine farklı alanlarda farklı ihtiyaçları karşılayabilecek verimli bir

yabancı dil öğretim sistemi başta bilim üretimi olsun yaşamın her alanında yabancı dilden kaynaklanan sorunları aşmaya yetecektir.

Ölçme ve değerlendirme sistemleri ve yöntemleri de önem arz eden konulardan bir tanesidir. Türkiye’de her üniversitenin kendine göre uyguladığı belli bir sistem olmasına rağmen genelde bunların hiçbirisi ciddi anlamda bilgiyi veya anlamayı test etmeye yönelik uygulamalar sayılmamaktadır. Derslerden yüksek not almanız sizin o ders ve konu hakkında ne kadar yetkin olduğunuzdan çok size derste yazdırılanları ne kadar iyi hatmettiğinizin göstergesi olabiliyor ancak. Ölçüm sayısının artması sayıdaki gerçeğe yakınlığı artırıyor olmasına rağmen, sınavların sayı yoğunluk ve ağırlığı gerçekten uzak değerlendirmeler olarak karşımıza çıkıyor. Bazı sistemlerde ise dersten geçer not almanız konuya hakim olmaktan çok sınıfa daha hakim olmanıza bağlıyor. Bu sistemler aynı zamanda öğrenciler arasında rekabet ve husumet yaratıyor sınıf içi dayanışmayı yok ediyor ciddi anlamda bir gizli savaş yaratıyor. Notlarını ve bilgilerini paylaşmak istemeyen, bencil, yalnızca kendisine yaşayan bireyler ortaya çıkarıyor. Öğrenciyi müşteri veya mal olarak gören bir sistemin üniversitelerinde, derslerden bırakılan, yaz okullarında aynı dersi para ödeyerek geçen, okulunun uzaması kadar fazla harç ödeyen, kimi zaman tek ders sınavlarının bile bir dönem fazla harç ödemesi için sene ortasına konduğu bir durumla karşı karşıya kalıyoruz.

Bilgiyi bilginin mantığına yönelik sorularla sınamayan, sınav haftalarının öğrenciler için kâbus haline geldiği, bilgi öğrenim ve üretim süreçlerinde bireylerin dayanışma içinde olmadığı bir değerlendirme sistemine tabi tutuluyoruz.

Aynı akademik dalın farklı üniversitelerde farklı programlar ve müfredatlarla öğretilmesi veya genel bir standardın olmaması, bununla birlikte eş ve benzer ana dallarda bir koordinasyonun bulunmaması gibi düzeltilmesi daha az zaman ve enerji alabilecek problemler de mevcut. Bu sorunlar okul ve/ya bölüm temsilcilerinin, öğrencilerin de görüşlerini temsilen oluşturulan koordinasyonların demokratik ilkelerde görüşmeleriyle giderilebilir.

Ayrıca eğitim bilimleri haricinde bir daldan mezun olan ve bölümünde ders verebilecek konuma gelmiş olan akademisyenlerin herhangi bir formasyon eğitiminden geçmemiş olmaları yalnızca kendi çabalarıyla kendi tekniklerini uyguladıkları ve bu çabaların çoğu zaman bilimsellikten uzak olduğu gerçeği de gözlerden kaçmamaktadır. Öğretmenin dersi tahtaya yazıp tekrardan yazdıklarını okuması ve sonra öğrencilerden bunu anlamalarını beklemesi bilimsel

formasyondan çok uzaktır ve sebebi de ağırlıklı o öğretmene bu konuda hiçbir şey öğretilmemiş olmasıdır.

SOSYAL VE EKONOMİK SORUNLAR

Üniversitelerin demokratikleşme(demokratikleşememe) sorunu

YÖK (Yüksek Öğretim Kurulu) 12 Eylül 1980 darbesinin üniversitelerdeki yönetim ve kontrol mekanizması olarak kurulmuştur. Bu aygıt askeri otoriterizmin üniversitelerdeki uzantısı olmakla birlikte o dönem hükümetinin savunuculuğunu yaptığı neo-liberal politikaların da uygulayıcısı olmuştur. Üniversitelerin demokrat bilim adamı kadrolarının tasfiyesiyle başlayan anti-demokratik süreç buralarda liberal&siyasal islamcı&cunta yanlısı kadroların oluşturulmasıyla devam etmiştir. Bu sürecin doğal sonuçları olarak üniversiteler kavramsal bir içi boşaltılma durumuyla karşı karşıya kalmış, güdüm merkezi ve politik araç haline getirilmiş, edilgen ve etkisiz yapılara dönüştürülmüştür.

Tüm bunların üniversite öğrencileri üzerinde apolitikleşme, daha fazla bireyci ve bencil olma, duyarsızlaşma, tepkisizleşme etkileri olmuştur. Zaten araştıran soran irdeleyen yorum yapan bir gençlik de YÖK 'ün oluşturmak istediği insan tipine uymadığı için bu anlamda görevini başarıyla yerine getirmiş bir kurumdur YÖK.

Burada YÖK 'ün iki konumundan bahsetmemiz gerekiyor. Birincisi anti-demokratik bir aygıt olarak YÖK, ikincisi ise üniversitelerin paralılaşması ve piyasalaştırılması görevi atfedilen bir kurum olarak YÖK.

YÖK'ün hala askeri bir mantıkla üniversiteler üzerinde bir statüko oluşturmaya devam etmesi onun ve onu yaratan 12 Eylül darbesinin anayasal devamlılığının bir sonucudur. 1750 sayılı üniversiteler yasasının 3/b maddesinde yer alan ve üniversitelerin görevini belirleyen yazı YÖK'ün demokratikleşmeyle, demokratik temsille, birey olmayla ne kadar taban tabana zıt bir yapıya sahip olduğunu çok açık bir şekilde ifade ediyor. Madde “öğrencilerini bilim anlayışı kuvvetli, milli tarih şuuruna sahip, vatanına, örf ve adetlerine bağlı, milliyetçi ve sağlam düşünceli aydınlar ve yüksek öğrenime dayanan mesleklerde türlü bilim ve uzmanlık kolları için iyi hazırlanmış bilgi ve tecrübe sahibi, sağlam karakterli vatandaşlar olarak yetiştirmek” hükmünü içermektedir. Burada yaratılmak istenen insan tipi net bir şekilde ortaya çıkmaktadır. Buradaki asıl sorun da “bir insan tipi” ortaya çıkarılmak istenmesidir. Üniversitelerdeki tek tipleştirme çabası yasal düzenlemeler ve idari soruşturmalarla

gerçekleştirilmeye çalışılmış, politik kadrolaşmalar da buna çanak tutmuştur. Bugün üniversitelerdeki YÖK hegemonyasıyla demokratikleşmenin bilim ve birey olmayı başarabilmiş insan üretmenin imkanı yoktur.

Üniversitelerde yine YÖK'ün getirisi olan sorunlardan birisi de temsiliyet sorunudur. Üniversite yönetimleri YÖK'ün belirlediği ve cumhurbaşkanının onayladığı rektörler ve onların kendi belirlediği kadrolardan oluşuyor. Ayrıca fakülte ve bölüm yönetimleri de bu kadrolarca seçiliyor. Yani eğitimin hem öznesi hem nesnesi konumunda olan öğrenciler hiçbir şekilde kendi eğitim yönetimlerinde söz sahibi olamıyorlar, “temsili” öğrenci temsil kurullarından öte söz ve temsil haklarına sahip olamıyorlar. ÖTK'lar ise üniversite üzerinde bahar şenliği organize etmekten ileri bir söz hakkına sahip olmadıklarından ve bu kurullara aday olmak için bile hiç zayıf notu olmamak, hiçbir siyasi parti veya derneğe kayıtlı olmamak, disiplin cezası almamış olmak vb. saçma şartlar gerektiği için demokratik bir temsil aracı olamıyor ve böylelikle de üniversitelerde demokrasi söz konusu olamıyor.

Yalnızca öğrenciler değil öğretim elemanları da üniversitenin işleyişinde ve alınan kararlarda söz sahibi olamıyorlar. Hal böyle olunca da üniversitelerin yukarıdan aşağıya bir emir komuta zinciriyle yönetilmesi kaçınılmaz bir hal alıyor. Pek tabii ki ne öğrencilerin ne de öğretim görevlilerinin sözünün geçmediği bir yerde okulların neredeyse tüm yükünü çeken, oraların ve bizlerin kahrını çilesini sırtlayan emekçilerin, üniversite çalışanlarının da söz hakları gündeme dahi gelemiyor.

Üniversitelerin, onu oluşturan tüm birimlerin ortak ve demokratik katılımıyla yönetildiği alanlar olarak varlığını sürdürmesi şimdilik hayal gibi görünüyor.

Öğretim görevlileri arasında bir hiyerarşik bir yapının olması da üniversiteler de ister istemez bir demokrasi sorunu oluşturmaktadır. Akademik yükselmenin ve buna bağlı olarak da sosyal statünün genişlemesinin bireylere getirileri çoğu zaman apoleti eksik komutanlar görünümü veriyor. Daha kıdemli olanlar bu konumlarını işlerin düzenlenmesi ve denetlenmesinden çok kendi sorumluluklarını astlarına yüklemek amacıyla kullanıyorlar. Bu da görev sorumluluk dengelerinin bozuk olması ve böylelikle aksaklıkların meydana gelmesi anlamına geliyor.

Ekonomik sorunlar

Ülkemizde üniversite okumak bireyler için tek kurtuluş yolu olarak gösteriliyor. Aileler çocuklarını okutmak için tüm olanaklarını seferber ediyor olmalarına rağmen üniversite okumak gün geçtikçe zorlaşıyor. Ekonomik sıkıntıların ve gelir dağılımı dengesinin her geçen gün emekçilerin aleyhine işlemesi ve üniversitelerin de maddi

anlamda yükünün artması yoksul çocuklarının aynı zamanda eğitimsiz kalmalarına sebep oluyor.

Eğitimin paralalaşması ve vakıf üniversiteleri sorunu

Gerek YÖK'ün yıllardır uygulayıcısı olduğu gerekse yeni YÖK tasarısının temelini ve önemli ayağını oluşturan asıl konu üniversitelerin paralaştırılmasıdır. YÖK'le birlikte öğrencilerden har(a)ç alınmaya başlanmıştır. Bu da parasız eğitimin anayasal bir hak olmaktan çıkıp bir rant kapısı olarak görülmesinin ilk işareti olmuştur. Yıllar boyunca gelir düzeyinin çok üzerinde seyreden harç zamları 1995 yılında YÖK'ün gemi azıya almasıyla birlikte % 300 artmış ve artık üniversiteye çocuk göndermek her babayığidin harcı olmamaya başlamıştır. Bundan sonraki süreçte ise bugünkü YÖK tasarısının da temelini oluşturan daha ileri bir yapı oluşturulmaktadır. Yeni yasa üniversitelere öğrencilerden yıllık masrafların yarısına kadar (\$ bazında) para talep etme hakkını tanıyor. Üniversitelere idari anlamda her türlü özerkliği hor gören ve YÖK boyunduruğuna mahkum kılan anlayış onlara mali özerklik sağlama konusunda tereddüt bile etmiyor.

Üniversitelere mali özerklik sağlanması onların kendi kaynaklarını kendilerinin üretmesi yani bir diğer anlamda da ticarethaneye çevrilmesi bunun kaçınılmaz bir sonucu olarak da eğitimin ücrete tabi tutulması anlamına geliyor. Öğrencilerden alınabilecek harçlar 900 \$'dan (sınıf öğretmenliği) 1700 \$'a (tıp fakültesi) kadar üniversitesine ve bölümüne göre değişebilecek. Böylelikle üniversite kapıları yoksul çocuklarına kapatılacaktır. Bölümlere %10 paralı eğitim kontenjanı koyulması ise sınava giriş puanı sizden bir hayli düşük olan bir öğrencinin yüksek bir ücret ödeyerek sizinle aynı sınıfta ders görmesi anlamına geliyor.

Bütün bunların yanı sıra ilki 1982'de kurulan vakıf üniversitelerinin de her yıl mantar gibi çoğalması ve kendi gelirlerine sahipken devletin üniversitelere ayırdığı bütçeden aslan payını kapması ayrı ve aleni bir adaletsizliktir. 53 devlet üniversitesine bütçeden ayrılan pay 10 trilyonken 4 vakıf üniversitesinin aldığı pay 12 trilyon. Ayrıca bir çok üniversite görevlisinin de futbolcu transfer edilmesi gibi yüksek fiyatlat bu üniversitelere geçmesi de devlet üniversitelerin gün geçtikçe daha kısır ve donanımsız olmasına sebep oluyor.

Aslında tüm bunlar Dünya Ticaret Örgütü, IMF, Dünya Bankası ve AB'nin talepleri doğrultusunda hazırlana ve Türkiye'nin de 1995 de imzaladığı MAİ ve GATS anlaşmalarının temel hükümleri doğrultusunda uygulanan politikalardır.

GATS görüşmelerinde piyasanın kollarına teslim edilmesi konusunda anlaşma sağlanan;

- iletişim,
- inşaat ve bağlantılı mühendislik dalları,
- eğitim,
- enerji, su,
- finans ve bankacılık,
- kara, hava ve deniz ulaşımı

gibi 11 ana kategori belli bir süreç içerisinde Türkiye’de tamamıyla özel ve paralı hale gelecektir. Bugün ne YÖK ne de hükümetler bu konuda geri adım atmamakta aksine türban, laiklik gibi tartışmalarla yapay krizler yaratılmakta yeni tasarıların temelini oluşturan üniversitelerin paralılaşması konusunda hemfikir davranmaktadırlar.

SONUÇ

Yukarıda anlatılan anlatılmaya çalışılan sorunlar kafa karıştırmak, ortalığı bulan-dırmak için uydurulmuş safsatalar değil her üniversite öğrencisinin her gün karşı karşıya kaldığı bir çok sorundan bir kısmıdır. Ülkemizi ve üniversitemizi bu hale getirenlerden yeniden düzeltmelerini beklemek ve o zamana kadar da gaflet uyku-muza devam etmek bizleri bu batağa daha da fazla gömecektir. Bizler hayatın her alanında bize dayatılan politikalara karşı ancak kendi alternatiflerimizi üretebildiği-miz zaman, hayır dediklerimizin aslında nasıl olması gerektiğini tarif edebildiğimiz zaman, paylaşmayı ve dayanışmayı esas alan hayatlar kurabildiğimiz zaman var olabilir ve yarına bizim hak ettiğimiz gibi bir hayat bırakabiliriz.

Üniversitelerin yeniden yapılandırılması da, özgürleşmesi de öğrencilerden, öğre-tim elemanlarından, üniversite emekçilerinden ayrı gerçekleştirilemez ve düşünü-lemez.

KAYNAKLAR

1. Eğitim Yönetimi ve Üniversitede Demokratik Yapılanma, Eğitim-Sen yayınları
2. Demokratik Eğitim Kurultayı, Eğitim-Sen yayınları
3. Yök ve Hukuk Prof. Dr. Mustafa Altıntaş, Eğitim-Sen yayınları
4. Küreselleşmeyle Mücadele Alanları, Dr. Bülent Keçik
5. www.yorumsol/turmusol.net